

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-85)

Dec (1) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்11
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....16
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....23
6. திருவிருத்தம்.....29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 62)

380. கரணம்

தன்னை ஒருவன் அடைவதற்குத் தானே சிறந்த ஸாதனமாக உள்ளதால் கரணம் எனப்படுகிறான். அறிந்து கொள்வதற்குத் தேவையான காது, கண் முதலான இந்திரியங்களுக்கும், செயல்களைச் செய்வதற்குத் தேவையான கைகள், கால்கள் முதலானவற்றுக்கும் வேண்டிய திறன்களை அவன் அளித்துள்ளதால் கரணமாக உள்ளவன் என்றாகிறான். ஸுபால உபநிஷத் - சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யம் ச நாராயண: ச்ரோத்ரம் ச ச்ரோதவ்யம் ச நாராயண: - கண்களும் கண்களால் காணப்படுபவையும் நாராயணனே; காதுகளும் காதுகளால் கேட்கப்படுவது நாராயணனே - என்றது.

381. காரணம்

மேலே கூறப்பட்ட இந்திரியங்களைக் கொண்ட ஒருவன், அந்த இந்திரியங்கள் மூலமாகத் தனது செயல்களைச் செய்ய உதவியாக உள்ளதால் இந்தத் திருநாமம் கொண்டான்.

382. கர்த்தா

அனைத்துச் செயல்களையும் செய்கின்ற கர்த்தாவாகிய எம்பெருமான் சுதந்திரமானவன் ஆவான். அந்தச் செயலைப் புரிவதற்கான அதிகாரமும், பலனைப் பெறுபவனும் ஜீவாத்மா ஆவான். ஜீவன் எவ்விதம் ஒரு செயலைச் செய்யும்போது, அதனால் உண்டாகின்ற இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் தன்னுடையது என்று கொள்கிறானோ அது போன்றே எம்பெருமானும் ஜீவனின் நிலையைத் தனதாகவே கொள்கிறான். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-40) - வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி துக்கித: உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி - தனது பிரஜைகளுக்கு உண்டாகும் துன்பத்தைக் கண்டு இராமன் அவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக வருந்தினான்; அவர்களுடைய இன்பத்தைக் கண்டு அவர்களின் தந்தையர்களைக் காட்டிலும் மகிழ்ந்தான்.
- தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ - பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - மகிழ்வுடன் கூடிய பிரஜைகளாக நான் பலவாகப் பிறப்பேன்.

எம்பெருமான் பிரஜைகளுடன் பொருந்தவில்லை என்றால், "நான் பிரஜையாக" என்பது பொருந்தாது.

383. விகர்த்தா

தன்னை ஆத்மாக்கள் பற்றவேண்டும் என்பதால் அவர்கள் போன்றே தன்னை ஆக்கிக் கொள்கிறான். இதனால் அவர்களைப் போன்றே தானும் சுகமும் துக்கமும் அடைவதாகக் காண்பித்துக் கொள்கிறான். ஆனால் இதன் காரணமாக அவனது பெருமைக்கு எந்தவிதமான குறையும் உண்டாவதில்லை. அவனது சுகமும் துக்கமும் மற்றவர்களுக்காக உண்டாவதாக இருப்பதால் அவனுக்கு எந்தவிதமான குறையும் இல்லை. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், அவனது சுகத்துக்கோ துக்கத்துக்கோ என்ன மேன்மை உண்டாகும்?

384. கஹந:

இப்படியாக அனைவருடைய ஞானத்திற்குக் காரணமாகவும், சுகதுக்கங்களுக்கு ஸாதனமாகவும், அவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபடாதவனாகவும், அவர்கள் போன்றே தன்னை அவர்கள் எண்ணும்படியான சாமர்த்யம் உள்ளவனாகவும், அறிந்து கொள்ள இயலாத குணங்களைக் கொண்டவனாகவும் உள்ளதால் கஹந எனப்படுகிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய ஆரண்யகம் (3-2-4) - ஸஹைவ ஸந்தம் ந விஜாநந்தி தேவா: - தேவர்கள் எப்போதும் எம்பெருமானுடனேயே உள்ளபோதிலும் அவனது மேன்மைகளை முழுமையாக உணர்வதில்லை.

- ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் - யாரை இந்த ப்ரக்ருதி அறியாமல் உள்ளதோ என்பதான பல வரிகள் காண்க
- ஸுபால உபநிஷத் - சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யம் ச நாராயண: - கண்களும் கண்களால் காணப்படுபவையும் நாராயணனே
- கீதை (18-14) - அதிஷ்டானம் ததா கர்த்தா கரணம் ச ப்ருதக்விதம் விவிதா: ச ப்ருதக்ஷேஷ்டா தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம் - செயல்கள் நடைபெற ஆதாரமாக உள்ள சரீரம், அவற்றைச் செய்யும் கர்த்தா, அவற்றுக்குப் பயன்படும் ஸாதனங்கள், அவற்றுக்கான முயற்சி, பரமாத்மா ஆகிய ஐந்தும் செயல்களை செய்ய அவசியம்.

385. குஹ:

இப்படியாக அனைவரையும் அவன் காப்பாற்றுவதால் குஹ என்னும் திருநாமம் கொண்டான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 85)

(மேலே உள்ளதற்கு விடை அளிக்கிறார் “ஸத்யம்” என்று தொடங்கி). உண்மையே! (சாஸ்திரத்திற்கு பாத்யத்வம் உள்ளது என்பதை ஏற்கிறோம். ஆனால் அதனால் ப்ரத்யக்ஷத்திற்குப் பாதிப்பு உண்டாகும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்று கருத்து). ஆனால் உத்காதா மற்றும் ப்ரதிஹர்த்தா ஆகியவர்கள் விஷயத்தில் ப்ராயச்சித்தம் செய்யப்படுவது போன்று, முன்னர் கூறிய பேதங்களை உண்டாக்கவல்ல வரிகள், பின்னர் மோக்ஷத்தைப் பற்றிக் கூறும் வரிகளால் தள்ளப்படுகின்றன. (குறிப்பு: இங்கு கூறப்படும் உத்காதா, ப்ரதிஹர்த்தா என்பவர்கள் யார்? ப்ராதஸ்ஸவநா என்னும் யாகத்தில் ஐந்து ருத் விக்குகள் ஒருவரின் கச்சத்தை ஒருவர் பிடித்துக் கொண்டு ஒருவர் பின்னே ஒருவர் செல்வதாக உள்ளது. அத்வர்யு என்பவரை ப்ரஸ்தோதா பின் தொடர்கிறார்; ப்ரஸ்தோதாவை ப்ரதிஹர்த்தா தொடர்கிறார்; ப்ரதிஹர்த்தாவை உத்காதா தொடர்கிறார்; உத்காதாவை ப்ரஹ்மா தொடர்கிறார்; ப்ரஹ்மாவை யஜமானன் தொடர்கிறான். இவ்விதம் இவர்கள் ஹோமவேதியை வலம் வரும்போது, உத்காதா ப்ரதிஹர்த்தாவின் கச்சத்தை விட்டுவிட்டார் என்றால், ருத்விக்குகளுக்கு அளிக்க வேண்டிய தக்ஷிணையை அளிக்காமலேயே யாகத்தை நிறுத்தவேண்டும்; மீண்டும் அந்த யாகம் யஜமானனால் தொடங்கப்படவேண்டும்; அதன் பின்னர் முதலில் அளிப்பதாக இருந்த தக்ஷிணையை அளிக்கவேண்டும். ப்ரதிஹர்த்தா ப்ரஸ்தோதாவை விட்டான் என்றால், யஜமானன் தனது சொத்து முழுவதையும் அளிக்கவேண்டும். உத்காதா மற்றும் ப்ரதிஹர்த்தா ஆகிய இருவரும் ஒரே நேரத்தில் விட்டால் ப்ராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டுமா? இங்கு இருவருக்கும் தோஷம் ஒரே நேரத்தில் ஏற்பட்டதால், முதன்மையான தோஷத்திற்கான ப்ராயச்சித்தமே செய்யப்படவேண்டும். இது உத்காதா விஷயத்தில் ஆகும். ஆகவே பின்னர் வரும் உத்காதா விஷயத்தில் என்ன செய்யவேண்டுமோ அத்தகைய ப்ராயச்சித்தம் செய்யப்படவேண்டும். இது போன்று இங்கு பின்னர் உரைக்கப்பட்ட சாஸ்திர வரிகளைக் கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து). பரப்ரஹ்மமானது நிர்குணமாக உள்ளதால் வேதாந்த வரிகளிலும் முதலில் கூறப்பட்டதான ஸகுண ப்ரஹ்ம (குணங்களுடன் கூடியதான ப்ரஹ்மம்) உபாஸனை குறித்த வரிகளுக்குப் பின்னர் கூறப்பட்ட நிர்குண ப்ரஹ்ம உபாஸனையை இதே ந்யாயத்தின்படி கொள்ளவேண்டும் (அதாவது முதலில் உள்ள வரிகளில் குணத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்ம உபாஸனை உள்ளது என்றாலும்,

அதன் பின்னர் கூறப்பட்ட வரிகளில் உள்ள நிர்குண உபாஸனை அதனைத் தள்ளுகிறது என்று கருத்து).

இதனை எவ்விதம் ஏற்க இயலும்? காரணம், கீழே உள்ள பல வரிகளில் ப்ரஹ்மத்தின் குணங்கள் பற்றி உரைக்கப்படுவது காண்க:

- முண்டக உபநிஷத் (1-1-9, 2-2-7) - ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - எவன் அனைத்தையும் காண்கிறானோ, அனைத்தையும் அறிகிறானோ
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-8) - பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியா ச - இந்தப் பரமாத்விற்கு உள்ள சக்தியானது உயர்ந்ததாகவும், பலவிதமாகவும், இயற்கையானதாகவும், ஞானம் உள்ளதாகவும் இருக்கிறது.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப - நித்யமான இன்பங்கள் உடையவன், தடையற்ற ஸங்கல்பம் கொண்டவன்.

இது போன்றுள்ள பல இடங்களில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை நிரூபணம் செய்வதாக உள்ள சாஸ்த்ர வரிகள் எவ்விதம் பாதிக்கத்தக்கதாக ஆக முடியும்? அதாவது இவற்றை எவ்விதம் மறுக்க இயலும்?

இதற்கு விடை அளிப்போம் (ப்ரஹ்மத்திற்கு குணங்கள் இல்லை என்பவர் கூறும் பதில்) எப்படி மறுக்க இயலும் என்றால், ப்ரஹ்மம் நிர்குணமானது என்று கூறுகின்ற வரிகளின் சாமர்த்யம் மூலம் ஆகும். அவை எவ்விதம் உள்ளன என்றால், கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-8-8) - அஸ்தூலம் அநணு அஹ்ரஸ்வம் அதீர்க்கம் - பெரியதாகவும் இல்லை, சிறியதாகவும் இல்லை, குட்டையாகவும் இல்லை, நீண்டதாகவும் இல்லை.
- தைத்திரீயம் (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம - அஸத்யமாக உள்ளவற்றைக் காட்டிலும், ஜடமாக உள்ளதைக் காட்டிலும், தேச காலத்தில் அளவுபடுத்தப்பட்ட வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறானது ப்ரஹ்மம்.
- நிர்குணம் - குணங்கள் அற்றது.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-19) - நிரஜ்ஞநம் - கர்மங்களின் தொடர்பு அற்றது.

மேலே உள்ளது போன்ற பல வரிகளில், ப்ரஹ்மம் என்பது அனைத்து விசேஷமான தன்மைகளிலிருந்தும் விடுபட்டது என்றும், இரும்பை அடிக்கின்ற கீழ் இரும்பானது எவ்விதம் எந்தவிதமான மாறுதலையும் அடையாதோ அது போன்று உள்ளதாகவும் (கூடஸ்தம்), எப்போதும் ஞானமயமாகவும் உள்ளது என்றும் கூறப்பட்டது. இது போன்ற பல வரிகள் ஸகுண ப்ரஹ்மத்தைப் (பற்றிய வரிகளை) பாதிப்பதாகவே உள்ளன. இங்கு ஸகுண ப்ரஹ்மம், நிர்குண ப்ரஹ்மம் (குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மம், குணங்கள் அற்ற ப்ரஹ்மம்) ஆகிய இரண்டைப் பற்றிக் கூறுகின்ற வரிகளுக்கு இடையே முரண்பாடு ஏற்படுவதால், மேலே கூறப்பட்ட அபச்சேத ந்யாயம் (உத்காதா முதலான ஐந்து பேர்கள் பற்றிய குறிப்பு மேலே காண்க) மூலம், நிர்குணத்தைப் பற்றி உரைக்கும் வரிகள் பின்னே கூறப்பட்டதால், அதிக பலம் வாய்ந்தவை என்றாகிறது. ஆகவே இந்த வரிகள் சாமர்த்தியம் மிக்கவை என்பதால் எந்தக் குறைப்பாடும் இல்லை.

ஆசேஷபம் (மேலே உள்ள கருத்துக்கான ஆசேஷபம்) - அப்படி அல்ல. "ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்மம்" போன்ற இடங்களில் ஸத்யம், ஞானம், எல்லையற்ற தன்மை என்பதான ப்ரஹ்மத்தின் குணங்கள் அல்லவோ கூறப்பட்டன?

பதில் (இதற்கு நிர்குணம் ப்ரஹ்மமே என்பவர் விடை அளிக்கிறார்) - அப்படி அல்ல. அந்தப் பதங்களின் அமைப்பை வைத்துப் பார்க்கும்போது அவை அனைத்தும் ஒரே வஸ்துவைப் பற்றி (ஒரு பொருளைப் பற்றி) உரைப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். (இதற்கு மறுப்பு தெரிவிக்கிறார்).

ஆசேஷபம் - அப்படி அல்ல; அந்த வரியில் உள்ள பதங்கள் ஒரே வஸ்துவைக் குறித்து உள்ளன என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அவை பல தன்மைகளுடன் கூடிய (குணங்களுடன் கூடிய) ஒரே வஸ்துவைப் பற்றி உள்ளன என்பதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை அல்லவோ?

பதில் (இதற்கு முந்தையவர் பதில் அளிக்கிறார்) - நீவிர் பதங்களின் ப்ரயோகங்கள் பற்றியதான எந்தவிதமான அறிவும் அற்றவர், தேவதைகளுக்குப் பலி கொடுக்கவல்ல ஆட்டைப் போன்று அறியாமை மிக்கவர் என்றே கொள்ளவேண்டியுள்ளது! ஒரே வஸ்துவைப் பற்றி ஒரு வரியில் உள்ள பதங்கள் உரைக்கின்றன என்றால், அவற்றின் தனித்தனியான பொருள்கள் அனைத்தும் அந்த ஒரு வஸ்துவைக் குறித்தே இருத்தல் வேண்டும்; அவ்விதம் இருந்தால் மட்டுமே ஒரு வரியானது ஒரே வஸ்துவைப் பற்றிக் கூறுகிறது என்று கொள்ளமுடியும். மாறாக அந்த வரியானது பல தன்மைகளுடன் கூடிய வஸ்துவைப் பற்றி உரைக்கிறது என்றால், அவ்விதமான பல தன்மைகளின் காரணமாக (பல தன்மைகளை உணர்த்துவதன் காரணமாக), அந்த வரியில் உள்ள பதங்கள் பல பொருள்களைக் கொண்டதாகின்றன. அப்படி எனில் ஒரே வஸ்துவைப் பற்றி உரைக்கிறது என்பது போய்விடுகிறது. இதற்கு நீங்கள் (ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்மம் என்ற வாக்கியத்தை ப்ராமாணமாக மேலே எடுத்தவர்),

“பல பதங்கள் உள்ளபோதிலும் அவை அனைத்தும் ஒரு-பொருள் சொற்களாக (synonym) இருக்கலாம் அல்லவோ?”, என்று மறுக்கலாம். இதற்கு நாம் விடை தருகிறோம், பொறுமையாகக் கேளும். அதாவது பல பதங்கள் ஒரே பொருளைத் தந்தபோதிலும் அவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக அதே பொருளை அளிக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. அந்தப் பதங்கள் அனைத்தும் சேர்ந்து ஒரு வாக்கியமாக உள்ளபோது, அந்தப் பதங்கள் ஏன் அவ்விதம் சேர்ந்தன என்று ஆராயும்போது (ஒரே வேற்றுமையில் அவை உள்ளபோது), நாம் என்ன முடிவு செய்யலாம் என்றால் - அந்தப் பதங்கள் தங்களால் உணர்த்தப்படும் அர்த்தங்களுக்கு எதிர்மறையாக உள்ள அர்த்தங்களுக்கு விரோதியாக உள்ள ஒன்றை உணர்த்தும் பொருட்டு சேர்ந்து உள்ளன எனலாம். ஆக அவை அனைத்தும் பொருள் கொண்டவையாகவும், அனைத்தும் சேர்ந்து பொருள் தரவல்லவையாகவும், ஒரு-பொருள் சொற்களாக இல்லாதவையாகவும் உள்ளன என்றாகிறது. இங்கு உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால் - ப்ரஹ்மம் என்பது தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தையும் விட வேறுபட்ட தன்மை கொண்டது. இந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அனைத்தும் அந்த மூன்று பதங்களால் (ஸத்யம், ஞானம், அநந்தம்) தள்ளப்பட்டன.

ஸத்யம் என்ற பதம் மாறுதல்களையே இயல்பாக உடையதான மற்ற வஸ்துக்களில் இருந்து ஸத்யமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தை வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறது. ஞானம் என்ற பதம் தங்களது ப்ரகாசத்தின் பொருட்டு மற்ற வஸ்துக்களை நம்பி உள்ள வஸ்துக்களில் இருந்து ப்ரஹ்மத்தை வேறுபடுத்துகிறது. அநந்தம் என்பது ப்ரஹ்மத்தை, கால தேசத்தில் எல்லைப்படுத்தப்பட்ட மற்ற வஸ்துக்களில் இருந்து வேறுபடுத்துகிறது. இப்படியாக வேறுபடுத்திக்கூறுதல் என்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் எந்தவிதமான தன்மையையும் உணர்த்தப்படவில்லை என்று அறிக, மாறாக ப்ரஹ்மம் அவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதை மட்டுமே கூறுகிறது என்றும் அறிக. உதாரணமாக, வெண்மை என்னும் நிறமானது கருப்பு அல்லது மற்ற நிறங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று உரைக்கும்போது வெண்மையின் ஸ்வபாவத்தை ஒட்டியே கூறப்பட்டுகிறது அல்லாமல் அந்த நிறத்தின் குணத்தைக் (தன்மையை) கொண்டு அல்ல. அது போன்று அந்த மூன்று பதங்களும் பொருள் கொண்டவையாக, ஒரே பொருள் அளிப்பவையாக, அனைத்தும் சேர்ந்து ஒரு பொருளை மட்டுமே அளிப்பவையாக இல்லாமல் (ஒவ்வொன்றும் மற்றதன் அர்த்தத்தைக் கூறாமல்) ப்ரஹ்மம் மற்றதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதை மட்டுமே உணர்த்துகின்றன.

ஆகவே அந்த வாக்கியமானது ப்ரஹ்மம் ஒன்று மட்டுமே தானாகவே ப்ரகாசமாக இருக்கவல்லது என்றும், அனைத்து விசேஷங்களும் இல்லாத ஒன்று என்றும் கூறுகிறது. இப்படியாகக் கொண்டால் மட்டுமே கீழே உள்ள வரிகள் பொருந்தும்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகமேவ அத்விதீயம் - ஸத் மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவது என ஏதும் இல்லை
- தைத்திரீயம் (3-1-1) - யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே - எதிலிருந்து இவை அனைத்தும் தோன்றினவோ
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் - ஸத் மட்டுமே முதலில் இருந்தது
- ஐதரேயம் (1-1) - ஆத்மாவா இதம் ஏக ஏவ அக்ர ஆஸீத் - முதலில் இந்த ஆத்மா மட்டுமே இருந்தது

இவை அனைத்தும் இந்த உலகின் காரணமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் இத்தகையது என்று கூறுகின்றன. இத்தகைய ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் பற்றி உறுதியாக உரைப்பதே “ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்மம்” என்பதாகும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 85)

22. பரிபூர்ண ப்ரஹ்ம அநுபவ அதிகாரம்

மூலம் -

விதமஸி பதே லக்ஷ்மீகாந்தம் விசித்ர விபூதிகம்
ஸசிவ கமித: ஸம்பத்ய ஆவிர்பவத் ஸஹஜ ஆக்ருதி:
ஸ்புட தத் அப்ருதக்ஸித்தி: ஸித்யத் குணாஷ்டக தத்பலோ
பஜதி பரமம் ஸாம்யம் போகே நிவ்ருத்தி கதா உஜ்ஞிதம்

பொருள் - இந்த ப்ரக்ருதிக்கு அப்பால் உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், வியக்கவைக்கும் விபூதிகளைக் கொண்டவனாகிய மக்ஷாலக்ஷ்மியின் நாயகனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் உள்ளான். அவனை ஆதிவாஹிகர்களால் ப்ரபந்நன் அடைகிறான். அப்போது அவனது ஸ்வபாவமாக உள்ள தன்மைகள் வெளிப்படுகின்றன. தான் எம்பெருமானை விட்டு அகலக்கூடாது என்று அறிகிறான். பாவங்கள் அற்ற தன்மை உள்ளிட்ட எட்டு குணங்கள் மற்றும் அவற்றின் பலன்கள் ஆகியவை மீண்டும் கிட்டப்பெறுகிறான். மீண்டும் அங்கிருந்த திரும்புதல் என்ற நிலையே உண்டாகாமல், எம்பெருமானை ஒத்த அநுபவங்களை அடைகிறான்.

எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் என்பது இவனுக்கும் இன்பமாக இருத்தல்

மூலம் - இக்கதிவிசேஷத்தாலே சென்றவனுடைய பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவமிருக்கும்படி எங்ஙனையென்னில், “அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனைத் தினைத்தனையும் விடாள்” இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வேச்வரனை அநந்தங்களான விக்ரஹ குண விபூதி சேஷ்டிதங்களில் ஒன்றும் குறையாமே நிரதிசய போக்யமாக விஷயீகரித்துக் கொண்டிருக்கும். இவ்வநுபவம் ஈச்வரனுக்கும் இவனுக்கும் அத்யந்ததுல்யமாகையாலே பரமஸாம்யம் சொல்லுகிறது. “உணர் முழுநலம்”

என்றும், “நிரஸ்தாதிசயாஹ்ணாத ஸுகபாவைக லக்ஷணா பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்த ஆத்யந்திகீ மதா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவதஸ்வரூபம் போக்யமாகப் ப்ராப்தம். மற்றும்ள்ளவை போக்யமாம்படி எங்ஙனேயென்னில் - ராஜமஹிஷிக்கு ராஜா போக்யனானால் அவனுக்கு அபிமதங்களாய் அவனுடைய போகத்துக்கு உறுப்பான போகோபகரண போகஸ்தாநாதிகளும் இவளுக்கு அநுகூலமாமாப் போலே இங்கும் பகவதஸ்வரூப அநுபந்திகளானவையெல்லாம் போக்யமாகக் குறையில்லை.

விளக்கம் - உயர்ந்த கதியில் செல்கின்ற ப்ரபந்நன் ஒருவனுடைய பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்ம அனுபவம் எப்படி இருக்கும் என்றால்: திருவாய்மொழி (6-7-10) - அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனைத் தினைத்தனையும் விடாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும் ஸர்வேச்வரனை அவனுடைய எண்ணற்ற திருமேனி, குணங்கள், விபூதிகள் மற்றும் லீலைகள் ஆகியவற்றுடன் ஒன்றும் குறையாமல் எப்போதும் இன்பத்துடன் அனுபவிக்கப் பெறுகிறான். இத்தகைய அனுபவம் என்பது ஈச்வரனுக்கும் முக்தனுக்கும் அனைத்துவிதங்களிலும் ஒன்றாகவே இருப்பதால் ஒற்றுமை கூறப்படுகிறது. எம்பெருமானின் ஸ்வரூபமானது எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பதாக உள்ளது என்பது முறையானதே என்னும் கருத்து கீழே உள்ள வரிகளின் மூலம் உணரலாம்:

- திருவாய்மொழி (1-1-2) - உணர் முழுநலம்
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-59) - நிரஸ்தாதிசயாஹ்ணாத ஸுகபாவைக லக்ஷணா பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்த ஆத்யந்திகீ மதா - மற்ற இன்பங்களை அனுபவிக்கும் எண்ணமே இல்லாமல் செய்யும்படியாக உயர்ந்த சுகமே ரூபமாக உள்ளதும், சற்றும் துன்பத்தின் கலப்பே இல்லாததும், முடிவே இல்லாமல் இருப்பதும் ஆகிய எம்பெருமானின் அனுபவம் என்பது ஸம்ஸாரம் என்னும் நோய்க்கான சிறந்த மருந்தாக உள்ளது.

ஸர்வேச்வரன் மட்டும் அல்லாமல் அவனுடைய குணக்கள் உள்ளிட்ட பலவும் எவ்விதம் இன்பம் அளிப்பதாக உள்ளன என்றால்: ஓர் அரசன் அரசிக்கு இன்பமாக இருக்கிறான் என்றால், அவனுக்கு இன்பம் அளிப்பவை அனைத்தும் அவளுக்கு இன்பம் அளிப்பதாகவே இருக்கும்; அவன் எந்தெந்த இடங்கள் இன்பம் அளிக்கின்ற என்று கொள்கிறானோ அவை அவளுக்கு இன்பங்களை அளிப்பதாகவே இருக்கும். இது போன்றே ஸர்வேச்வரனுக்கும் இன்பம்

அளிக்கவல்ல அனைத்தும் முக்தனுக்கும் இன்பம் அளிப்பதாகவே உள்ளன என்று கருத்து.

எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம், ஸ்ரீவைகுண்டம், ஜீவனின் ஸ்வரூபம்
ஆகியவை பரமபதம்

மூலம் - இப்படி ஸர்வ ப்ரகார விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸர்வேச்வரன் போக்யனென்னுமிடம் ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இவ்வர்த்தத்தை பூமாதிகரணத்திலே ஸாதித்தருளினார். இவற்றில் நிரதிசயாநுகூல்யத்தாலே பரமப்ராப்யமாகையாலே பகவத்ஸ்வரூபத்தைப் பரமபதமென்கிறது. இப்பகவத் ஸ்வரூபத்தினுடைய பரிபூர்ணாநுபவம் பெறுவது போக்யதமாய் ஸர்வோத்தரமாயிருப்பதொரு ஸ்தாந விசேஷத்திலே சென்றாலாகையாலே அந்த ஸ்தாந விசேஷத்தையும் பரமபதமென்கிறது. இவ்வநுபவத்துக்கு ஆச்ரயமாய்க் கொண்டு அநுபாவ்யமாகையாலே பகவத் விபூதிபூதமாய் ஞானாநந்த லக்ஷணமான தன் ஸ்வரூபத்தையும் பரமபதமென்கிறது. இவை மூன்றுக்கும் மற்றுள்ளவற்றுக்கும் ப்ராப்யத்வமாத்ரம் அவிசிஷ்டம்.

பொருள் - ஸர்வேச்வரன் தனது குணங்கள் மற்றும் திருமேனி ஆகியவற்றுடன் கூடியவனாக இன்பம் அளிக்கவல்ல வஸ்துவாகவே உள்ளவன் என்பதை ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் காணலாம். இதனை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பூமாதிகரணத்தில் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். அடையவேண்டிய மிக உயர்ந்த இலக்காக எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் உள்ளதால், அந்த ஸ்வரூபமானது பரமபதம் எனப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் என்பதை முழுமையாக அனுபவிக்கவேண்டும் என்றால், அனைத்தையும் விட மிகவும் உயர்ந்த இன்பம் அளிப்பதாக உள்ள இடத்திற்குச் சென்றால் மட்டுமே கிட்டும் என்பதால், அந்த இடமும் பரமபதம் எனப்படுகிறது. ஞானமயமாகவும் ஆனந்தமயமாகவும் இருப்பதும், எம்பெருமானின் செல்வங்களில் மிகவும் முக்கியமாக உள்ளதும், எம்பெருமானை அடைவதால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியைப் பெறுவதும் ஆகிய ஜீவனின் ஸ்வரூபமும் பரமபதம் எனப்படுகிறது. இம்மூன்றுக்கும் மற்றவற்றுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்னவென்றால், இம்மூன்றும் அடையப்பட வேண்டிய இலக்காக உள்ளதே ஆகும்.

லீலாவிபூதியில் உள்ளவை முக்தனுக்கு இன்பமாக இருத்தல்

மூலம் - இப்படி பகவத்ஸ்வரூப குண விக்ரஹாதிகளும் சுத்தஸத்த்வாச்ரயமான நித்யவிபூதியும் ஸ்வஸ்வரூபமும் போக்யமானால் ப்ரதிகூலமாகப் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாண ஸித்தமாய் முமுக்ஷுவுக்குத் த்யாஜ்யமாகச் சாஸ்த்ரங்களிற்

சொல்லப்பட்ட லீலாவிபூதியில் பதார்த்தங்கள் முக்தனுக்கு போக்யமாகக் கூடுமோ என்னில், அதிலும் குறையில்லை. பித்தோபஹதனுக்குப் ப்ரதிகூலமான பால் பித்தம் சமித்தால் அநுகூலமாமாப் போலவும் ஸர்வபௌமனான பிதாவினுடைய சிறைக்கூடம் சிறை கிடக்கிற ராஜகுமாரனுக்கு அப்போது ப்ரதிகூலமாய் ராஜா சிறைக் கூடத்தினின்றும் புறப்படவிட்டு உகந்து துல்யபோகனான வைத்தவளவில் சிறைக்கூடமான கோப்புக் குலையாதிருக்கச் செய்தே பிதாவின் விபூதியென்று அநுகூலமாமாப் போலவும், யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா என்றும், ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர்ந ச பூஷணை: வஸந்த்யா ராஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம் என்றும், “ஏறாளும் இறையோ” னிலும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ச்லேஷமின்றிக்கே தான் நின்றபோது கர்மாநுரூபமாகத் தனக்குப் ப்ரதிகூலமாயும் அல்பாநுகூலமாயும் தோன்றின லீலாவிபூதியில் பதார்த்தங்கள் முக்தனாய் நிரந்தர பகவதநுபவம் பண்ணுகிறவனுக்கு நிரதிசய போக்யவர்க்கத்திலே சொருகுகை உபபந்தம் இப்படி பத்தருக்குப் ப்ரதிகூலமாயும் அல்பாநுகூலமாயும் கர்மபந்தமில்லாதார்க்கு அநுகூல ஸ்வபாவமாயுமிருக்கை அப்பதார்த்தங்களுக்கு பகவதிச்சாஸித்தம்.

விளக்கம் - இப்படியாக பகவத் ஸ்வரூபமும், குணங்களும், திருமேனியும், சுத்தஸத்வமாக உள்ள நித்யவிபூதியும், தன்னுடைய ஸ்வரூபமும் முக்தன் ஒருவனுக்கு இன்பமாக உள்ளன எனப்பட்டது. இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம் - அவைகள் இன்பத்தை அளிப்பதாக இருக்கலாம்; இந்த உலகில் நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகவும் ஞானம் மூலமும் அறியக்கூடிய வஸ்துக்கள் அனைத்தும் சாஸ்த்ரங்களால் கைவிடப்பட வேண்டியவை என்று கூறப்படுவதாகும்; அப்படி உள்ளபோது இந்த லீலாவிபூதியில் உள்ள வஸ்துக்கள் முக்தனுக்கு இன்பம் அளிப்பதாக இருக்குமோ? இதில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லை. பித்தம் அதிகமாக உள்ள ஒருவனுக்கு பால் என்பது ஏற்காத ஒன்றாக உள்ளது; ஆயினும் அவனது பித்தம் நீங்கிய பின்னர் அதே பால் ஏற்கக்கூடியதாக உள்ளது. ஓர் அரசகுமாரனை ஓர் அரசன் சிறையில் வைத்திருந்தால், அந்தச் சிறைச்சாலை ராஜகுமாரனுக்கு ஏற்காத ஒன்றாக உள்ளது; அதன் பின்னர் அவனை அரசன் சிறையில் இருந்து விடுவித்து, தனது அருகில் அமரவைத்துக் கொண்டு இன்பமாக வைத்துக் கொள்ளும்போது, அந்தச் சிறைச்சாலை எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாதபோதும், தனது தந்தையின் மேன்மைக்கு அடையாளமாக உள்ளது என்று எண்ணக்கூடியதாக உள்ளது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (30-18) - யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா - சீதை இராமனிடம், “நீங்கள் எனது அருகில் இருப்பது ஸ்வர்க்கம் போன்று உள்ளது, உங்களைப் பிரிவதே நரகம் ஆகும்”, என்றாள்.

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (26-5) - ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர்ந ச பூஷணை: வஸந்த்யா ராசுஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம் - இராமனை விட்டுப் பிரிந்து நான் இந்த அரக்கியர்கள் நடுவில் வாழ்வதால் என்ன பயன்? எனது செல்வங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் என்ன பயன்?
- திருவாய்மொழி (4-8-1) - ஏறாளும் இறையோனும் - எம்பெருமானால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாதவற்றால் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை.

இப்படியாக ஜீவன் எம்பெருமானுடன் சேர்ந்திருக்காதபோது இந்த உலகில் உள்ள வஸ்துக்கள் முக்தனுக்கு ஏற்புடையது அல்ல என்று இருந்தாலும், அவன் முக்தனாக நின்று எம்பெருமானுடன் சேர்ந்து எல்லையற்ற இன்பம் கொள்ளும்போது, இந்த வஸ்துக்கள் ஏற்புடையதாகவே உள்ளன. இப்படியே இங்கு கொள்ளவேண்டும். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஒருவனுக்கு ஏற்புடையதாக இல்லாத வஸ்துக்கள், கர்மங்களில் இருந்து விடுபட்ட ஒருவனுக்கு ஏற்புடையதாக உள்ளன. இப்படியாக அந்த வஸ்துக்கள் இருப்பது என்பது எம்பெருமானின் ஸித்தம் ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 41)

104. இவையும் ஊற்றத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இந்த த்ரிவித ப்ரபந்நர்க்கும் ஸௌந்தர்யாதி த்ரயத்திலோரொன்றே விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதுக்கு நிதாந்தையருளிச் செய்கிறார் (இவையும் ஊற்றத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது) என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள மூன்றுவிதமான ப்ரபந்நர்களுக்கு எம்பெருமானின் ஸௌந்தர்யம் போன்று மூன்று விதமான காரணங்களில் ஏதேனும் ஒன்று, அவர்கள் மற்ற விஷயங்களின் மீது கொள்ளும் பற்றில்லாமைக்குக் காரணமாகும் என்று கூறுவதற்கான ந்யாயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) இத்யாதியால் - இவர்களுக்குச் சொன்ன ப்ரபத்தி ஹேதுக்களானவை ஓரொன்றினூற்றத்தைப் பற்றச் சொன்னாப் போலே, (அழகாலே பிறக்கும்) என்று தொடங்கிச் சொன்ன விரக்தி ஹேதுக்களான விவையும் ஓரொன்றினூற்றத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால் - பக்திபாரவச்ய ப்ரபந்நர்க்கு, அருசிக்கடியான க்ருபையும் அச்சத்துக்கடியான ஆசாராநுஸந்தாநமு முண்டாயிருக்கச்செய்தே, பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை ஸாஷ்டாக்கரித் தநுபவிக்குமவர்களாகையாலே எப்போதும் நெஞ்சு பற்றிக்கிடக்கையால் விஷயாந்தரங்களையறியாதபடி பண்ணுமவ்வழகே அவர்கள் பக்கலுறைத்திருக்கும்; ஜ்ஞாநாதிக்ய ப்ரபந்நர்க்கு, அஜ்ஞாந ஹேதுவான விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டநுபவிக்கையும் பயஹேதுவான ப்ராத்தந சிஷ்டாசாராநு ஸந்தாநமுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவன் தன் க்ருபையை முழுமடைசெய்தெடுத்த விஷயங்களாகையாலே அருசிக்கடியான க்ருபையவர்கள் பக்கலுறைத்திருக்கும். அஜ்ஞாந ப்ரபந்நர்க்கு, அர்ச்சாவதாரத்திலே காதாசித்தமாக விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவமும்

அருசிஹேதுவான க்ருபையும் ஒருமர்யாதையுண்டாயிருக்கச் செய்தே, பூர்வர்களாசாரங்களையே பலகாலம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு போருகையாலே பயஹேதுவானவ்வாசரங்கள் அவர்கள் நெஞ்சிலேயுன்றியிருக்கும். இவ்வூற்றத்தைப் பற்ற ஓரொன்றே விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - “அஜ்ஞானத்தால் ப்ரபந்நர்” என்று கூறிய சூர்ணை 43-ல் இந்த மூன்று விதமான ப்ரபந்நர்களுக்கும் கூறப்பட்ட ப்ரபத்திக்கான காரணங்கள் கூறப்பட்டன; அங்கு அவற்றில் ஏதோ ஒன்று அவரவர்களுக்கு அந்தந்த காரணங்களைப் பற்றுவதன் வாய்ப்பாக உரைக்கப்பட்டது. இது போன்று “அழகாலே பிறக்கும்” என்று கூறிய சூர்ணை 102-ல் கூறப்பட்ட விரக்தியின் காரணங்கள் ஒவ்வொன்றின் அடிப்படையும் அவரவர்களின் ஈடுபாட்டைப் பொறுத்தது என்கிறார்.

பக்தியால் பரவசத்துடன் கூடியுள்ளவர்களுக்கு மற்ற விஷயத்தின் மீது உண்டாகிற ருசியற்ற நிலைக்கு அடிப்படையாக உள்ள எம்பெருமானின் க்ருபை மற்றும் மற்ற விஷயங்களைக் கண்டு அச்சத்துடன் ஒதுங்குவதற்கு அடிப்படையான ஆசாரத்தின் நினைவும் உள்ளன என்றாலும் - அவர்கள் ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி அழகைத் தங்கள் மனக்கண் மூலமாகத் தெளிவாகக் கண்டு அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள் என்பதால், அவனுடைய அழகில் மட்டுமே தங்கள் மனம் பறி கொடுத்து நிற்பதால், மற்ற விஷயங்களை அவர்கள் காணாதபடி செய்கின்ற அவனது திருமேனி அழகு என்பதே அவர்களிடம் நிலைத்திருக்கும்.

ஞானத்தின் காரணமாக ப்ரபந்நரானவர்களிடம் மற்ற விஷயங்களைக் கண்டு மயங்காமல் உள்ளதற்குக் காரணமான எம்பெருமானின் அழகினை அவனது அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டு அனுபவித்தல், மற்ற உலக விஷயங்களில் ஈடுபடுதல் கூடாது என்ற அச்சத்தின் அடிப்படையான ஆசார்யர்களின் உபதேசத்தின் மூலம் உண்டாகும் ஆசாரம் பற்றிய எண்ணம் ஆகியவை உள்ளன என்றாலும் - ஸர்வேச்வரன் தனது க்ருபை என்னும் வெள்ளத்தை மடையை முழுமையாகத் திறந்துவிட்டது போன்று அவர்களிடம் பாயும்படிச் செய்வதால் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுவதைத் தடுக்கின்ற அவனது க்ருபை என்பது அவர்களிடம் நிலைத்து காணப்படும்.

அறியாமையின் விளைவால் ப்ரபந்நரானவர்களிடம் அர்ச்சாவதார திருமேனியில் உண்டாகின்ற அனுபவம், மற்ற விஷயங்களில் வெறுப்பு உண்டாக்கவல்ல அவனது க்ருபை ஆகிய இரண்டும் உள்ளன என்றாலும் - பூர்வாச்சார்யர்கள் கடைபிடித்து வந்த ஆசாரங்களையே பல காலமாக எண்ணியபடி வந்ததால், அச்சத்திற்குக் காரணமாக அந்த ஆசாரங்கள் அவர்கள் உள்ளத்தில்

நிலைநின்றிருக்கும். ஆகவே இத்தகைய ஈடுபாடு ஏற்படுவதற்கு ஏதேனும் ஒன்று மட்டுமே ப்ரதான காரணம் எனப்பட்டது.

105. அருசி பிறக்கும்போதைக்கு தோஷதர்சநமபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - விஷய வைலக்ஷணயாதிசயத்தாலே விஷயாந்தராஜ்ஞாநம் விளையவும் கூடும். ஆப்தரான சிஷ்டர்களுடைய வாசாராநுஸந்தாநத்தாலே அவிஹித விஹித விஷய ஸ்பர்சத்திலச்சம் விளையவும் கூடும், அநாதிகாலமாசைப்பட்டு மேல் விழுந்து போந்த விஷயங்களிலேயருசி பிறக்கை அகடிதமிறே; அப்படிப்பட்ட அருசிதானவனருளாலே பிறக்கும்போதைக்கு அபேக்ஷிதாம்சத்தையருளிச் செய்கிறார் (அருசி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி அழகு என்பது மிகவும் வேறுபட்ட மேன்மை உடையது என்பதால், அதன் விளைவாக மற்ற விஷயங்களில் அறியாமை உண்டாகலாம். நமக்கு நன்மை செய்பவர்கள் என்று நம்பக்கூடிய ஆசார்யர்களின் ஆசாரம் பற்றி எண்ணுவதால் சாஸ்த்ரங்கள் உரைக்கின்ற பிறர்மனை நோக்குதல் கூடாது என்பது பற்றியும், விதிக்கப்பட்டபடி தனது மனைவியைச் சேர்தலிலும் அச்சம் உண்டாகலாம். ஆனால் எல்லையற்ற காலம் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் இருந்து வருவதான பெண்கள் விஷயத்தில் வெறுப்பு ஏற்படுதல் என்பது உண்டாகக் கூடியதோ? அத்தனை எளிது அல்லவே! ஆகவே அப்படிப்பட்ட வெறுப்பு என்பது அவனது க்ருபை மூலமாக நமக்கு உண்டாகும்போது நம்மிடம் நிலைநிற்க வேண்டியது என்ன என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தோஷ தர்சநமாவது) போக்யதா புத்த்யா பரிஷ்வங்கிக்கிற யோஷித்தேஹம் மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி ஸமுதாயமாய் சர்மாவநத்தமாய் துர்கந்தியாயிருக்கும்படியையும், போகந்தானல்பமாய் அஸ்திரமாய் துக்க மிசர்மாய் அநர்த்தாவஹமாயிருக்கும்படியையும் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களாலே தர்சிக்கை.

விளக்கம் - "தோஷ தர்சநம்" என்றால் என்ன? இன்பம் அளிக்கவல்லது என்ற எண்ணத்துடன் அணைக்கப்படும் சரீரம் என்பது - மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி - மாமிசம், இரத்தம், சீ, மலம், மூத்திரம், நரம்பு, மஜ்ஜை - போன்ற பலவற்றின் கூட்டம் என்பதும்; துர்நாற்றம் வீசக்கூடியது எனவும்; இன்பம் மிகவும் அற்பமாயும் நிலையற்றதாயும், துன்பம் என்பது மிகவும் அதிகமாகவும் அளிக்கவல்லது என்பதை நேரடியாகவும் ப்ரமாணங்கள் மூலமாகவும் காண்பதாகும்.

106. அது ப்ரதானஹேதுவன்று.

அவதாரிகை - ஆனால் அதுவோ பின்னை அருசிஹேதுவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அது) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - ஆனால் இப்படிப்பட்ட தோஷதர்சனம் என்பதுதான் மற்ற விஷயங்களின் மீது வெறுப்பு உண்டாக முக்கியமான காரணமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரதாந ஹேதுவன்று) என்றது, அதுவுமொரு ஹேது, முக்க்ய ஹேதுவன்றென்றபடி.

விளக்கம் - “ப்ரதான ஹேதுவன்று” என்பதன் மூலம் அதுவும் ஒரு காரணமாக உள்ளதே அன்றி, முக்கியமான காரணம் அல்ல என்றார்.

107. அப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேது.

அவதாரிகை - ஆனால் ப்ரதாந ஹேதுதானேதென்ன (அப்ராப்ததையே ப்ரதாந ஹேது) என்கிறார்.

விளக்கம் - அப்படி என்றால், முக்கியமான காரணம் எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அப்ராப்ததையாவது) பகவதேக போகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததாயிருக்கை. இத்தால் - அருளருசியை விளைக்குமிடத்தில் தோஷ தர்சநாதிகளைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கையால், தோஷ தர்சநமும் அப்ராப்தி தர்சநமும் தத்வவித்துக்களுடைய அருசிக்கு கௌணமுக்க்ய ஹேதுக்களாயிருக்கு மென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - “அப்ராப்ததை” என்பது என்ன? எம்பெருமானை மட்டுமே அனுபவிக்க ஏற்றதான இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக இருத்தல். ஸர்வேச்வரனின் க்ருபை என்பது மற்ற விஷயங்களில் வெறுப்பை ஏற்படுத்தும்போது, சரீரத்தின் தோஷங்கள் போன்றவற்றை நாம் ஆராயும்படிச் செய்தல் முதலானவை மூலமே நமக்கு அவற்றின் மீது வெறுப்பு உண்டாகும்படிச்

செய்கிறது. ஆனால் உண்மையை அறிந்த உயர்ந்தவர்களுக்கு இப்படியாக வெறுப்பு உண்டாவதற்குச் சரீரத்தின் தோஷம் காணுதல் என்பது முக்கியமான காரணம் அல்ல, அவர்களைப் பொறுத்தவரை ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக இருத்தல் (அப்ராப்தி தர்சனம்) என்பதே முக்கியமான காரணம் ஆகும்.

108. பகவத் விஷயத்திலிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்று.

அவதாரிகை - "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப" இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்ய விஷயமாகச் சொன்ன பகவத் விஷயத்தில் குணங்கண்டிழிகிறவோபாதி, இதுவும் தோஷங்கண்டே விடுகிறதானாலோவென்ன (பகவத் விஷயத்திலிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்று) என்கிறார்.

விளக்கம் - "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப" என்னும் சூர்ணை 95-ல் கூறப்பட்டபடி நமது அன்புக்கு இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் குணங்களில் ஈடுபாடு கொள்வதால் அவனிடம் செல்கிறோம் என்று கூறுவது போன்று, சரீரத்தில் உள்ள பல்வேறு தோஷங்களைக் கண்டதால் மட்டுமே நமக்கு விஷயங்கள் மீது வெறுப்பு உண்டாகிறது என்று கூறினால் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

109. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

அவதாரிகை - ஆகிலெத்தாலேயென்ன (ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்று) என்கிறார். அதாவது - பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாண குணங்களடியாகவன்று இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத்தாலே என்கை.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்றால் உண்டாகின்ற முரண்பாட்டினை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்றது, இதர விஷயங்களிலருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை; பகவத் விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று கொள்ளாதே, தோஷ தர்சநத்தையும் குண தர்சநத்தையும் இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும் போதென்றபடி. (குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய

ப்ரவ்ருத்தியாவது) - பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு பொருவிடாய்ப்பட்டுத் துடித்து அலமரா நிற்க சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே குண ஹீநமென்று சிந்தித்த தசையிலே, பின்னையும் “அவனை யல்லதறியேன்” என்று அவன் பக்கலிலே அத்யபிநிவேசத்தைப் பண்ணுகை. (தோஷாநு ஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது) - மாதா பித்ராதிகளும் பார்யா புத்ராதிகளும் ஜ்ஞாதிகளும் பந்துக்களும் க்ருஹ சேஷத்ராதிகளுமாய் சப்தாதி போகங்களை யநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் துக்க பஹுளத்வாதி தோஷத்தை ப்ரத்யசுஷாதிகளாலேயறிந்தநுஸந்தியா நிற்கச்செய்தேயும், அதிலே அபிநிவேசம் நடந்து செல்லுகை. இவையிரண்டுங் கூடாதென்றபடி. அன்றிக்கே, (தோஷாநுஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது) - தத்வ வித்துக்களான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமானார் ஸாராஸார விவேக வத்தயா விஷய தோஷாநுஸந்தாநமுண்டாயிருக்கச் செய்தே சாஸ்த்ர விஹித தயா ப்ராப்தமென்கிற புத்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதநாதிரூப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படி கொள்ளாதபோதிவை கூடாதென்று விரோதங் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ளாவேணுமென்னுமிடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - “இப்படி கொள்ளாதபோது” என்றால்: மற்ற விஷயங்களில் உண்டாகும் வெறுப்புக்குக் காரணம் அவர்கள் ஏற்ற விஷயமாக இல்லாமல் இருத்தலே என்றும்; ஸர்வேச்வரனிடம் கொள்ளும் ப்ரேமைக்குக் காரணம் அவன் நமக்கு ஏற்ற விஷயமாக உள்ளதால் என்றும் கொள்ளாமல் - மற்ற விஷயங்களில் உள்ள தோஷதர்சனம் மற்றும் எம்பெருமானிடம் உள்ள குணங்கள் என்பவற்றையே அந்த வெறுப்பு மற்றும் விருப்புகளுக்குக் காரணமாகக் கொள்ளும்போது - என்று பொருள். “குணஹீநம்” என்றால் - அவனையே எண்ணி பிரிவாற்றாமை காரணமாக, அவனை அடைந்தே தீரவேண்டும் என்று மிகுந்த தாகம் எடுத்தவன் போன்று துடித்துக் கொண்டு உள்ளபோது, அதனை நீக்கும்படி அவன் தனது திருமுகம் காண்பிக்கவில்லையே என்பதால், “அவன் குணங்கள் அற்றவன்” என்று எண்ணிவிடக்கூடும்; ஆகவே எம்பெருமானிடம் திருவாய்மொழி (5-3-5) - அவனையல்லதறியேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனது குணங்களின் காரணமாக அவனிடம் ஈடுபட்டால், அவன் தனது குணங்களை வெளிப்படுத்தவில்லை என்ற எண்ணம் ஏற்படும்போது, அவன் மீது உள்ள ஈடுபாடு விலகிவிடக்கூடும்; ஆகவே அவனது குணங்களின் தர்சனம் என்பது காரணமாக இருத்தல் கூடாது என்று கருத்து. “தோஷாநு ஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது” என்றால் தாய், தந்தை, மனைவி, புத்திரர்கள், பங்காளிகள், உறவினர்கள், வீடு, நிலம் என்று அனைத்துவிதமான இன்பங்களுடன் உள்ளதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ஸம்ஸாரத்தில், துக்கம் முதலானவை அதிகமாகவே உள்ளது என்பதை நேரில் பல இடங்களில் கண்டு அறிந்த பின்னரும் அவற்றை விடவேண்டும் என்று

எண்ணாமல், அதில் மேலும் நாட்டத்துடன் இருத்தல் கூடாது - என்பதாகும். அல்லது “தோஷாநு ஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். உண்மையான கருத்துக்களை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்த மஹரிஷிகள் போன்றவர்கள் ஏற்கத்தக்கது எது, ஏற்கத்தகாதது எது என்று பகுத்து வைத்துள்ளனர்; இதன் மூலமாக “விஷயங்களின் சேர்க்கை” என்பது துன்பத்தையே அளிக்கவல்லது என்ற எண்ணம் உண்டாகக்கூடும். ஆயினும் “சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டது” என்ற காரணத்தை முன்னே வைத்து, “இந்த செயல்கள் ஏற்படையது” என்று எண்ணி மக்கட்பேறு முதலான ஸம்ஸார செய்கைகளில் ஈடுபடுவது கூடாது என்று கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 51)

1-3-8 நானூநின் றடுநம பழைமையங் கொடுவினை யுடனே

மாளும் ஓர் குறைவில்லை மனனக மலமறக் கழுவி

நானூநந் திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி

மாளுமோ ரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே.

பொருள் - ஸர்வேச்வரன் இவனோ அல்லது யாரோ என்று மனதில் உள்ள சந்தேகம் என்னும் தோஷங்கள் நீங்கும்படியாக மனதைத் தூய்மையாக்கி, பெரியபிராட்டியின் நாயகனுடைய திருவடிகளை நாள்தோறும் வணங்குதல் வேண்டும். அப்படி வணங்கினால் எப்போதும் நம்முடன் நிலையாக நின்று வருத்துகின்ற நம்முடைய தீயவினைகள் உடனே அறுந்துவிடுகின்றன. நம்முடைய விருப்பமும் நிறைவேறுகின்றன. உடலை விட்டு உயிர் நீங்கும்போது அவனை வணங்கியபடி உயிரை விடுதல் சிறப்புடையதாகும்.

அவதாரிகை - ஒரு நாளாகிலும் முற்பட்டது உடலாக ஆச்ரயிக்கச் சொல்லாநின்றீர், அநாதிகாலம் நாங்கள் பண்ணிவைத்த பாபங்கள் விலக்காவோ? இனி காலந்தான் உண்டோ? என்ன; நீங்கள் ஆச்ரயணத்திலே ஒருப்படவே விரோதிகள் அடங்கலும் நசிக்கும்; ஸ்ரீய:பதிஸமாச்ரயணமாகையாலே காலம் கழிந்தது என்றிருக்கவும் வேண்டா; நீங்கள் தண்டு காலா ஊன்றி ஊன்றித் தள்ளி நடக்கும்போது அக்கோலோடே சாயவும் அமையும் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் ஸம்ஸாரிகள், “உடலை விட்டு உயிர் பிரிவதற்கு முன்பு ஒரு நாளாவது ஸர்வேச்வரனைப் பற்றும்படிக் கூறுகிறீர்கள். ஆனால் அப்படிப் பற்றவிடாமல் நீண்ட காலமாக நாங்கள் செய்து வந்த பாவங்கள் எங்களை விலக்காதோ? இனி அவனைப் பற்றுவதற்குக் காலம் உள்ளதோ?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நீங்கள் அவனைப் பற்றுவது என்று முடிவு செய்தவுடனேயே உங்கள் பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கிவிடும். பெரியபிராட்டியுடன் கூடிய அவனைப் பற்றப்போவதால் காலம் கழிந்து விட்டது என்றும் இருக்க வேண்டாம். பெரியதிருமொழி (1-3-5) - தண்டு காலா - என்றபடி நடக்கும்போது அந்தக் காலோடு சாய்வதும் அமையும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாளும் நின்றும்) நாள்தோறும் இடைவிடாதே நின்று ஹிம்ஸிக்கக் கடவதான. ப்ரமானுகதமான பாரிமாண்டல்யாதிகள் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே நித்ய பரதந்த்ரமாயிருக்குமாபோலேவும், பகவத் ஸ்வரூபத்தோபாதி குணங்கள் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே நித்ய பரதந்த்ரமாயிருக்குமாபோலேவும், நித்ய வஸ்துவாய் நித்ய பரதந்த்ரமாய்ப் போராநிற்கச் செய்தே அசித்ஸம்ஸர்க்கமும் நித்யமாய்ப் போருகிறதிநே.

விளக்கம் - (நாளும் நின்றும்) - ஒவ்வொரு நாளும் இடைவிடாமல் நின்றபடி வருத்துகின்ற. பரமானுக்களைச் சேர்ந்த அதன் அளவு போன்றவைகள் என்றும் உள்ளவை என்றாலும் அவை மற்றவற்றைச் சார்ந்தே உள்ளது போன்றும்; எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் போன்ற அவனது குணங்கள் நித்யமாக உள்ளபோதிலும் அவை மற்றவர்களுக்காக உள்ளது போன்றும்; நித்யமாகவும் என்றும் மற்றவர்களுக்கு வசப்பட்டு இருக்கின்ற உயிர்க்கு, உடலின் தொடர்பு என்பது என்றும் இருக்கின்ற காரணத்தால் அந்தத் தொடர்பு காரணமாக உண்டாகின்ற வினைகளும் எப்போதும் இருக்கும் என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (நம) “த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” என்கிறபடியே பிறரதாய் அசல்பிளந்தேறிட வந்ததல்ல; நெஞ்சுணர நாமே பண்ணிவைத்தவை. ”அபூதபூர்வம் மம பாவி கிம் வா” எனக்கு, முன்பு அநுபவியாததாய், மேல் அநுபாவ்யமாயி ருப்பதொன்றுண்டோ? ”ஸர்வம் ஸஹே” எல்லாம் பொறுக்கவல்லேன். “மே ஸஹஜம் ஹி துக்கம்” தன் காய்பொறாத கொம்புண்டோ என்று சொல்லலாம்படியாயிநே நாமே பண்ணிவைக்குமவை இருப்பது. (பழமை) - அதுதான் இன்று நேற்றன்றியே பழையதாயிருக்கை. (அம்) “அம்” என்று க்ரௌர்யத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது. (கொடு வினை) அநுபவவிநாச்யமாயிருக்கை. (உடனே மாளும்) ஆச்ரயணகாலத்திலே நசிக்கும். ”யதேஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத ஏவம் ஹாஸ்யஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே”, ”மேருமந்தரமாத்ரோபி” என்று சொல்லுகிறபடியே. விரோதி

போமளவேயோ? (ஓர் குறைவில்லை) மேலும் ஒரு விரோதங்கள் வாராது என்னுதல்; ஸர்வாபிமதங்களும் பூர்ணமாம் என்னுதல்.

விளக்கம் - (நம) சாட்யாயன சாகை - த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் - நம்முடைய பாவங்கள் நமது விரோதிகளைச் சென்று அடைகின்றன என்னும்படி. அவை உண்மையில் மற்றவர்களால் நமக்கு வந்தது அல்ல, நம்முடைய மனம் அறிய நாமாகவே நமக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்டவையாகும். ஸ்தோத்ரரத்னம் (25) - அபூதபூர்வம் மம பாவி கிம் வா - எனக்கு இதற்கு முன்பு அனுபவிக்காததாய், இனி அனுபவிக்கக் கூடியதாய் ஏதேனும் உண்டோ; ஸர்வம் ஸஹே - அனைத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டேன்; மே ஸஹஜம் - தனது காயைச் சுமக்க இயலாத மரமும் உண்டோ? - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து வினைகளும் நாமாகவே நமக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்டதாகும். (பழமை) - அந்த வினைகள் "இன்று, நேற்று" என்பது போன்று இல்லாமல் பழையதாக உள்ளன. (அம்) - அந்த வினைகளின் கொடுமையைக் கூறுகிறார். (கொடுவினை) - அனுபவிக்காமல் கழிக்க இயலாத வினை. (உடனே மாளும்) - ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளைப் பற்றின நேரத்திலேயே அழிந்துவிடும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-25) - யதேஷீக்தூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத ஏவம் ஹாஸ்யஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே - தீயில் இடப்பட்ட பஞ்சு எப்படி அழிகிறதோ அது போன்று, அவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தும் நாசம் அடைகின்றன; விஷ்ணுதர்மம் - மேருமந்தரமாத்ரோபி - பாவத்தின் அளவானது மேரு மலை அளவு இருந்தாலும், கேசவன் என்ற மருந்தினால் கெட்ட நோய்கள் போன்று அழிகின்றன - என்பதைக் காண்க. (ஓர் குறைவில்லை) - மேலும் எந்தவிதமான குறையும் ஏற்படாது; விருப்பங்களும் நிறைவேறும்.

வ்யாக்யானம் - "கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே பக்த: ப்ரணச்யதி" அர்ஜுந: இவ்வர்த்தத்தில் நம்மை விச்வஸித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு; நம்மைப் பற்றினவர்களுக்கு அநர்த்தம் வாராது காண்! பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகைக்கும் வினை கிடக்கைக்கும் "அக்நிநா ஸிஞ்சேத்" போலே என்ன சேர்த்தியுண்டு? அஸங்கதம். "துராசாரோபி" செய்யக்கடவதல்லாதவற்றைச் செய்து போருவது. "ஸர்வாசீ" அபோஜ்ய போஜநங்களைப் பண்ணுவது. "க்ருதக்ந:" உபகரித்த விஷயத்திலே அபகாரத்தைப் பண்ணுவது. "நாஸ்திக" வைதிக மர்யாதையை இல்லையென்று போருவது. "புரா" இதுதான் பழையதாய் போருவது. "ஸமாச்ரயேதித்யாதி" - இவன் அநுகூலிப்பது எப்போதோ? என்று ஏற்கவே அவஸரம் பார்த்திருக்கிறவனைப் பற்றி அநுகூலிக்குமாகில், பின்பு அவன் நிர்தோஷனாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுவது என்தான்? என்னில், "ப்ரபாவாத் பரமாத்மந:" இவனைக் குறைய நினைக்கையாவது பகவத் ப்ரபாவத்தைக் குறைய

நினைக்கையிறே. "ந வாஸுதேவ பக்தாநாமஸுபம் வித்யதே க்வசித்" என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - கீதையில் (9-31) - கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே பக்த: ப்ரணச்யதி - அர்ஜுனா! என்னை நம்பி சபதம் எடுப்பாயாக. என்னைப் பற்றியவர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படாது என்று அறிவாயாக. ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கும், துன்பம் நம்மை தொடர்வதற்கும் "தீயால் நனைப்பது" என்பது போன்று தொடர்பு இல்லை என்பதே ஈச்வரனின் கருத்தாகும். மஹாபாரதத்தில் கூறியபடி செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தல், உண்ணத் தகாதவற்றை உண்ணுதல், நன்றி செய்தவனுக்குத் தீமையைச் செய்தல், வேத நெறிகளே இல்லை என்று கூறுதல் ஆகிய பலவற்றை எப்போதும் ஒருவன் செய்தபடி இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்டவனும், தன்னை எப்போது வந்து அடைவான் என்று எதிர்பார்த்தபடி இருக்கின்ற ஸர்வேச்வரனைச் சென்று பற்றினால், அப்படிப்பட்டவனைக் குற்றங்கள் நீங்கியவன் என்றே எண்ணவேண்டும். ஏன் என்றால், அப்படிப்பட்டவன் தோஷங்கள் நிறைந்தவன் என்று தொடர்ந்து எண்ணினால் ஸர்வேச்வரனின் மேன்மையைக் குறைவாக எண்ணுதல் என்றே பொருளாகும். ந வாஸுதேவ பக்தாநாமஸுபம் வித்யதே க்வசித் - வாஸுதேவனின் அடியார்களுக்கு எப்போதும் கேடு இல்லை - என்பதைக் காண்க.

வ்யாக்யானம் - இனி செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டு. (மனைக மலமறக் கழுவி) ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே கலசி நின்றால் "இவனோ கடவான், மற்றையவர்களோ?" என்று ஸம்சயிக்குமது தவிர்ந்து "ஸர்வேச்வரனே கடவான்" என்கிற அந்த:கரண ஸுத்தியுண்டாகவேணும். திருவடி தன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழாதொழியும் இத்தனையே வேண்டுவது. (நாளும்) அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது என்னுமாபோலே ஒரு நியதியில்லை. (நம் திருவுடையடிகள் தம்) ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியானவனுடைய. இத்தால் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. "ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்தானாகில் அவன் பலப்ரதனாகிறான்; பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்ற வேண்டுகிறதென் என்று நஞ்ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, "நாளும் நம் திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல் வணங்கி" என்று அவள் முன்னாக ஆச்ரயிக்கவேணும் என்னா நின்றது கண்டிரே!" என்று அருளிச்செய்து, "அவனை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் இவன் குற்றம் பாராதே தன் நிழலிலே இவனை வைத்து, அவன் பக்கல் முகம் பெற்றவாறே குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் அவன் முன்னாகப் பற்றவேணும்". (நலங்கழல்) அவள் முன்னாகப் பற்றினாருடைய குற்றங்களைப் பாராதே கைக்கொள்ளும் திருவடிகள். "வணங்கி" என்றது வணங்க என்றபடி. "வணங்கி" என்கிற இது வினையெச்சமாய், வணங்க என்னும் அர்த்தமாயிருக்கும். வணங்க, நாளும் நின்றும் நம் பழமையங்கொடுவினை உடனே மாளும், ஓர் குறைவில்லை. ஆனாலும், ஆச்ரயணத்துக்குக் காலம் தப்பி நின்றதே என்ன. (மாளுமோரிடத்திலும்) முடிகிற ஒரு கூணத்திலும். (வணக்கொடு மாள்வது நலம்) "த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம்" என்னாதே கிடக்கிற சீரைப்பாயைக்

கவ்விக் கவிழ்ந்து கிடந்து சாவவும் அமையும். (வலமே) வரமென்னுதல், ச்ரேஷ்டமென்னுதல்; பலவத்தரமென்னுதல். அவனையும் ஆச்ரயித்து வேறு சிலர் பக்கலிலும் தலை சாய்க்க இராதே, முடிகிற சமயத்திலே ஆச்ரயிக்கவே, பின்னைப் பேற்றோடே தலைக்கட்டும். இத்தால், ஐநம்பர்ப்ருதி ஆச்ரயித்தாலும் பலமில்லை பகவத் வ்யதிரித்தர் பக்கல்; ஆச்ரயணத்திலே உபக்ரமித்து முடிந்தாலும் பலம் தப்பாது பகவத் விஷயத்தில் என்கை.

விளக்கம் - அடுத்து நீங்கள் செய்ய வேண்டுவது ஒன்று உண்டு. (மனனக மலமறக் கழுவி) - நான்முகன் மற்றும் சிவன் ஆகியோரின் நடுவில் ஸர்வேச்வரன் கலந்து நிற்கும்போது உங்களுக்கு, "இவனோ ஸர்வேச்வரன், மற்றவர்கள் ஸர்வேச்வரனோ", என்ற சந்தேகமே உண்டாகக்கூடாது. "நாராயணனே ஸர்வேச்வரன்" என்று ஆழ்மனதில் உறுதியாக உதிக்கும் அளவிற்கு மனம் தூய்மை அடையவேண்டும். நான்முகன் திருவந்தாதி (68) - தன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழா - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைத் தவிர மற்ற யாரையும் இறைவன் என்று எண்ணுவதே தவறாகும். (நாளும்) - மழைக்காலங்களில் கடலைத் தாண்டக்கூடாது என்பது போன்று இவனைத் தீண்டுவதற்கு எந்த விதிமுறையும் இல்லை. (நம் திருவுடையடிகள்தம்) - பெரியபிராட்டியின் நாயகனான ஸ்வாமியுடைய. இதன் மூலம் நித்யயோகம் கூறப்படுகிறது. நஞ்ஜீயர் பட்டரிடம், "ஸர்வேச்வரனை அடைந்தால் அவனே பலனை அளித்து விட்டுப்போகிறான். நடுவில் பெரியபிராட்டியிடம் சிபாரிசுக்குச் சென்று அவளை ஏன் துணையாகப் பற்றவேண்டும்?", என்றார். இதற்கு பட்டர், "அவனை அடையும்போது நமது குற்றங்களை அவன் காணாதபடி தனது நிழலில் பெரியபிராட்டி வைத்துக்கொள்கிறான். அவன் நமக்கு நன்மை அளித்த பின்னரே நம்முடைய குற்றங்களைப் பொறுத்துக்கொள்கிறான். ஆகவே அவளை முன்னிட்டு அவனைப் பற்ற வேண்டும்", என்றார். (நலம் கழல்) - அவளை முன்னிட்டுப் பற்றியவர்களின் குற்றங்களை ஆராயாமல் ஏற்றுக்கொள்ளும் திருவடிகளை வணங்கி. இங்கு "வணங்கி" என்பதை "வணங்க" என்று படிக்கவேண்டும். அவனை நாம் வணங்க, எப்போதும் நம்மிடமே இருக்கின்ற பழமையான தீயவினைகள் உடனே அழிந்துவிடும். ஆயினும் அவனைப் பற்றுவதற்குக் காலம் கடந்ததே என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (மாளுமோரிடத்திலும்) - உயிர் முடிகின்ற ஒரு நொடியிலும். (வணக்கொடு மாள்வது நலம்) இராமாயணம் - த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் இராமாயணம் - இராவணன் மால்யவானிடம், "நான் இரண்டு துண்டுகளாக வெட்டப்பட்டாலும் இராமனை வணங்க மாட்டேன்", என்பதைப் போன்று கூறாமல், சாகக் கிடக்கின்ற பாயில் அவனை வணங்கியபடி கவிழ்ந்து கிடந்து, உயிரை விடுவதும் நன்மையே ஆகும். (வலமே) - வரம் என்னுதல், உயர்ந்தது என்னுதல். அவனையும் பற்றி நின்று, வேறு சிலரது பக்கமும் சாயாமல் உயிர் முடிகின்ற சமயத்தில் அவனை அடைதல் மூலம் பெரும்பேற்றோடு முடிவு உண்டாகும். இதனால் - பிறந்தது முதலாக அவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட

தேவர்களை அடைந்தாலும் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை, ஆனால் அவனை அடையும் விஷயத்தில் தொடங்கியவுடன் உயிர் முடிந்தாலும் பலன் தப்பாமல் கைகூடும் - என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 14)

11. அரியனயாமின்று காண்கின்றன கண்ணன் விண்ணணையாய்

பெரியன காதம் பொருட்கோ பிரிவென, ஞாலமெய்தற்

குரியனவொண் முத்தும் பைம்பொன்னுமேந்தியோரோ குடங்கைப்

பெரியன கெண்டைக்குலம், இவையோ வந்து பேர்கின்றவே.

பொருள் - க்ருஷ்ணனின் பரமபதம் போன்று எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பவளே! இந்த உலகில் பொதுவாக பொருள் ஈட்டும் பொருட்டு தலைமகன் நீண்ட தூரம் செல்வது என்பது காணக்கூடியதே என்று நான் உரைக்க மட்டுமே செய்தேன் (உண்மையில் இன்னமும் பிரிந்து செல்லவில்லை). இதனைக் கேட்டவுடன் உனது நிலை என்ன ஆனது என்றால் - இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் தன் வசப்படுத்திக் கொள்ளுவதாகவும், ஒவ்வொன்றும் ஓர் உள்ளங்கை அளவு கொண்டதும், கொண்டை மீன்களின் இனத்தைச் சேர்ந்தது போன்று உள்ளதும் ஆகிய உனது கண்களானவை கண்ணீர்த்துளிகள் என்ற முத்துக்களையும், பசலை நிறமாகிய பொன்னையும் என் முன்பாக நிலை நிறுத்துகின்றனவே (அதாவது, இந்தப் பொருளுக்காகத் தானே பிரிந்து செல்ல நினைத்தாய், அவை இங்கேயே உள்ளன என்று காட்டுவது போன்று நிற்கின்றன என்று கருத்து). இது என்ன வியப்பு! நான் இங்கு காண்பது வியக்க வைப்பதாகும்.

உட்பொருள் - பல திவ்யதேசங்களுக்குச் சென்று எம்பெருமானைத் தரிசிக்க எண்ணிய பாகவதர்கள் ஆழ்வாரைப் பிரிய இயலாமல் உரைத்ததாகக் கொள்ளலாம். க்ருஷ்ணனின் பரமபதம் போன்று எல்லையற்ற மேன்மை கொண்ட ஆழ்வாரே! திவ்யதேசத்தில் உள்ள எம்பெருமான்களைத் தரிசித்தல் என்பதற்காக

நீண்ட தூரம் யாத்திரை செல்வது மரபே என்று நாம் (பாகவதர்கள்) உரைத்தோம். ஆனால் எங்கள் முன்பாக உம்முடைய (நம்மாழ்வாருடைய) ஞானத்தின் பலவகைகள் நின்று தடுக்கின்றன. அவையாவன - (ஞாலம் எய்தற்கு உரியன) அந்த ஞானம் உலகினர் அனைவரையும் தன்வயப்படுத்துவதாக உள்ளது; (ஒண்முத்தும் பைம்பொன்னும்) தூய்மையான ஸத்வகுணம் மற்றும் எம்பெருமானின் வடிவம் ஆகியவற்றைக் கொண்டது; கைகளால் நீரைச் சட்டென்று எளிதாக எடுத்துப் பருகுவது போன்று அடியார்களால் உணர்வதற்கு எளிதாக உள்ளது; ஸர்வேச்வரனின் மத்ஸ்ய அவதாரத்தில் நிலை நின்றது - என்பதாகும்.

அவதாரிகை - தலைமகனோடே கலந்து விச்வேஷமறியாதபடி அதிமாத்திரமாய்ச் செல்லாநிற்க, பொருளதிகாரத்தை ஒருவன் வந்து வாசிக்க, அதைக் கேட்டிருந்ததைக் கொண்டு "அப்ரதிஷித்த மநுமதம் பவதி" என்று ப்ரதிஷேதியாமையாலே அநுமதமாயிருந்ததென்று கொண்டு இவனோடே கூட ஒரு படுக்கையிலேயிருக்கச் செய்தே பிரிந்தானென்று நினைத்துப்பிரிந்தாற் பிறக்குங்கார்யமும் பிறந்து சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - தலைமகன் தலைமகளுடன் எந்தவிதமான பிரிவும் அறியாதபடி, இன்பம் மட்டுமே அறிந்தவளாக உள்ளபோது வேறு ஊரில் சென்று பொருள் தேடுதல் குறித்து ஒருவன் தலைமகனிடம் வந்து உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட தலைவி, "நானும் இவனும் பலகாலம் இன்பமாக இருக்கலாம் என்றால், இவன் நம்மைப் பிரிய எண்ணுகிறானே" என்று துக்கத்துடன் நின்றான். "நான் பிரிகிறேன் என்று கூறாதபோதே இப்படி இவள் செய்கிறானே", என்று தலைமகன் வியந்து நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - (அரியன) ஒக்க இருக்கச்செய்தே கண்ணுங் கண்ணநீருமாயிருந்தபடி என்னென்று கொண்டாடுகிறான்; கலந்த காலத்திலும் பிரிந்த காலத்திலுங் கண்டறியோம். (யாம் இன்று) கடலிற்குள்படையும் ஆயிரத்தில் ஒன்றும் உண்டானாற்போலே இவன் ஸம்சுலேஷத்துக்குள்ளே எல்லாமுண்டென்றிருக்கச் சில பெறுதற்கரியன இருந்தபடி என்னென்கிறான். (காண்கின்றன) "ஓதல் காவல் பூசல் பரத்தை மாட்டு" என்று சொல்லப்பட்ட நாலுவகையிற் பிரிவிலும் இது கண்டறியோமென்கிறான். (கண்ணன் விண் அனையாய்) "ந ச புநராவர்த்ததே" என்னும்படியே அத்தேசத்தில் புக்கார் புறப்படிவன்றோ, உன்னைக் கிட்டினார் பிரிவது. "அவிராய" என்ற தேசத்தை ஒத்திருக்கிற எனக்கு இவ்விகாரங்களெல்லாம் என்? (பிரிவு என ஓ பெரியன காதம்) பிரிவென்ற மாத்தரத்திலே பிரிந்ததாய் நெடுந்தூரமுமாய் நடுவே மலைகளுங்

கடல்களாமாய் ஆளியக்கமற்று தூதுப்ரேஷணத்துக்கும் யோக்யமின்றியேயிருந்தபடி. (பொருட்கு) ஸம்ச்லேஷத்துக்கு உறுப்பாகப் பொருளுக்குப் பிரியத் தேடினீராகில், அவை இங்கே உண்டென்கிறது. (ஞானம் எய்தற்கு உரியன) "உலகமென்பதுயர்ந்தோர் மாட்டு" என்கிறபடியே விசேஷஜ்ஞரானார்க்கு அநுபவிக்கலாயிருந்தபடி; உபயவியூதியும் விலையென்னலாம்படியிருந்ததென்கை. ஒரு முகத்தாலே நீர் தேடிப்போகிறவை இங்கே உண்டென்கிறாள். (ஒண் முத்தும்) - ஆகாத்தேபட்ட முத்தும். (பைம்பொன்னும்) பசும்பொன்னாயிருந்தபடி. (ஏந்தி) இவை உண்டாயிருக்கப் போகையாவது என்னென்று இவற்றைக் கைக்கொள்ளுமென்று ஏந்தினபடி. (ஓரோ குடங்கை) போக்தாக்குக் கண்களைச் சிறாங்கித்துப் பருகவாயிருந்தபடி. (பெரியன) போக்தாவுக்குப் பரிச்சேதிக்கலாமத்தனைதான் அவ்வருகாயிருந்தபடி. (குடங்கைப் பெரியன) கைக்கடங்காத தனமிறே, இவள்தான் ஒருமுகத்தாலே கொடுக்கிறது. (கெண்டை) மெளக்த்யமும் மதமதப்புமிருந்தபடி. (குலம்) ஜாதியாகக் கூடினால் ஒப்புப்போருமத்தனை. (இவையோ வந்து பேர்கின்றவே) அசலமான பதார்த்தம் சலித்தபடி; இக்கண்களைக் கண்டார் படும்பாட்டைக் கண்தான் பட்டபடி. (வந்து பேர்கின்றவே) சேதந ஸமாதியாலே சொன்னபடி.

விளக்கம் - (அரியன) - நான் இவளுடன் பிரியாமல் ஒன்றாக உள்ளபோதிலும் இப்படியாக அழுத கண்களும் கண்ணீருமாக இவள் ஏன் உள்ளாள் என்று நாயகன் வியக்கிறான். "இன்று" என்பதன் மூலம் "இப்படி ஒரு நிலையை நான் இவளுடன் சேர்ந்து உள்ளபோதும், முன்னர் பிரிந்தபோதும் கண்டதில்லை", என்கிறான். ஆயிரம் என்று எண்ணுடன் ஒன்று என்ற எண்ணைக் கூட்டுவதால் அந்த ஆயிரத்துக்கு என்ன அதிகமாக உண்டாகப் போகிறது, கடல்நீரில் பசு ஒன்றின் குளம்பினால் ஏற்பட்ட பள்ளத்தில் தேங்கியுள்ள நீர் சென்று சேர்வதால் என்ன அதிகமாக உண்டாகப்போகிறது, இது போன்று இவளுடன் சேர்ந்து இருந்தபோது பலவும் கிட்டியிருக்க, கிட்டுவதற்கு வேறு என்ன உள்ளது என்றபடி அல்லவோ இருந்தோம்? (காண்கின்றன) - பிரிவு என்பதில் நான்கு வகையான பிரிவுகள் உண்டு. அவையாவன் - அறிவை வளர்ந்துக் கொள்ளும் பொருட்டு பிரிதல், பொருள் தேடி வந்து இவளைக் காப்பதற்காகப் பிரிதல், யுத்தத்தின் பொருட்டு பிரிதல் மற்றும் வேறு பெண்களின் விஷயமாகப் பிரிதல் என்பதாகும். இவற்றில் இங்கு எதுவும் நேரவில்லையே! (கண்ணன் விண் அனையாய்) - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ந ச புநராவர்த்ததே - பரமபதம் சென்றவர்கள் மீண்டும் திரும்புவதில்லை - என்று கூறப்பட்டபடி இல்லாமல், பரம்பதம் சென்றவர்கள் மீண்டும் திரும்பினால் அல்லவோ உன்னை அடைந்தவர்கள் பிரிவது; அது எப்படி நிகழாதோ அது போன்று இதுவும் நிகழாது. க்ருஷ்ணனின் பரமபதம் போன்று இன்பமாக உள்ள உனக்கு அந்த தேசம் போன்று மாற்றங்களும் கூடாது

அல்லவோ? (பிரிவு என ஓ பெரியன காதம்) - “பிரிவு” என்று கூறியவுடன் நீண்டதூரம் பிரிந்து சென்றுவிட்டது போன்று, எனக்கும் அவளுக்கும் இடையே பல கடல்களும் மலைகளும் ஏற்பட்டுவிட்டதாகவும், இடையே தூது செல்ல மனிதர்கள் யாரும் இல்லாதபடியாகவும் எண்ணி துன்பம் கொண்டாள். இதனால் செய்தது என்ன? (பொருட்கு) - “நாம் எப்போதும் இன்பத்துடன் பிற்காலத்தில் சேர்ந்திருக்கவேண்டும் என்பதற்காகப் பொருள் தேடிச் செல்ல எண்ணுகிறீர் என்றால் அந்தப் பொருள் இங்கேயே உள்ளது”, என்று நாயகி கூறுகிறாள். (ஞானம் எய்தற்கு உரியன) - இந்தச் செல்வமானது விசேஷமான ஞானம் உள்ளவர்கள் அனுபவிக்கலாம்படி உள்ளது. நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டும் இதற்கு விலை என்னுபடி உள்ளது. “நீ என்ன தேடிச் செல்கிறாயோ அது இங்கேயே உள்ளது”, என்றாள். (ஓண் முத்தும்) - முத்துக்களும். (பைம்பொன்னும்) - பசுமையான பொன். (ஏந்தி) - “இவை இங்கேயே இருக்கும்போது நீ ஏன் போக வேண்டும்”, என்று உரைத்தபடியும், “இவற்றை எடுத்துக்கொள்”, என்று உரைத்தபடியும் நின்றாள். (ஓரோ குடங்கை) - பார்ப்பவர்கள் தங்கள் உள்ளங்கை அளவு உள்ள இவளது கண்களின் அழகை அள்ளிப் பருகலாம்படி. (குடங்கை) - தனது முகம் மூலம் கைக்குள் அடங்காத அளவு தனம் அல்லவோ அளிக்கிறாள்? (கெண்டை) - மதமதப்புடன் உள்ளபடி. (இவையோ வந்து பேர்கின்றவே) - இந்தக் கண்களைப் பார்த்தவர்கள் படும்பாடுகளை இவளது கண் எவ்விதம் பட்டதோ அப்படி.

ஸ்வாபதேசம் - இத்தால், ஆழ்வாருக்கு வைஷ்ணவர்களோடே கூடியிருக்கச் செய்தே பிரிவை அதிஸங்கை பண்ணி நோவுபடும்படி பிரிவு பொறாமையிருந்தபடி.

விளக்கம் - இதன் மூலம், ஆழ்வார் எம்பெருமானின் அடியார்களுடன் எப்போதும் கூடியிருக்க எண்ணியவராக உள்ளார்; அப்போது அவர்கள் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிடுவார்களோ என்று சந்தேகம் கொள்ளும்படியாக அவர்களுடைய பிரிவை எண்ணினார் என்று உணர்த்தப்பட்டது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்